

DRÉGELY ISTVÁN

Létjelentés

VERSEK

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő
Simor András**

Grafika: Füzér József

© Drégely István, 2011

Kimondottan a sors akaratából, s nem Szülőanyáméból történt, hogy 1935. november 4-én, éppen Gödöllőn születtem meg, de e szépséges városban sohasem éltem.

Az érettségit követően színésznek készültem, – nem lettem az. Helyette voltam

segédmunkás, díszletező, sorkatona (rokkant is), fogtechnikus, majd a Magyar Rádiónál kábeles, műsorüzemi technikus. Ott fertőződtem meg a riporter munkával és az újságírással. Harminchárom éves voltam, amikor innen kilépve, gyakornok, majd végleg újságíró lettem üzemi lapoknál. A nyugdíj előtti tizennyolc és fél évet az Iparos Újságnál szolgáltam le.

Hogy szavamat ne felejtsem, több éven át voltam a Sztaniszlavszkij Művészeti Stúdió versmondó tagja, s itt ismerkedtem meg feleségemmel, Pannival s voltunk házások negyvennyolc éven át.

Ami pedig a költészetet illeti, az engem ért külső és belső hatások s a belőlük, vagy inkább értük sarjadó gondolatok versformába öntése gimnáziumi éveimtől napjainkig tart. Csak remélhetem, még messze van a befejező sor.

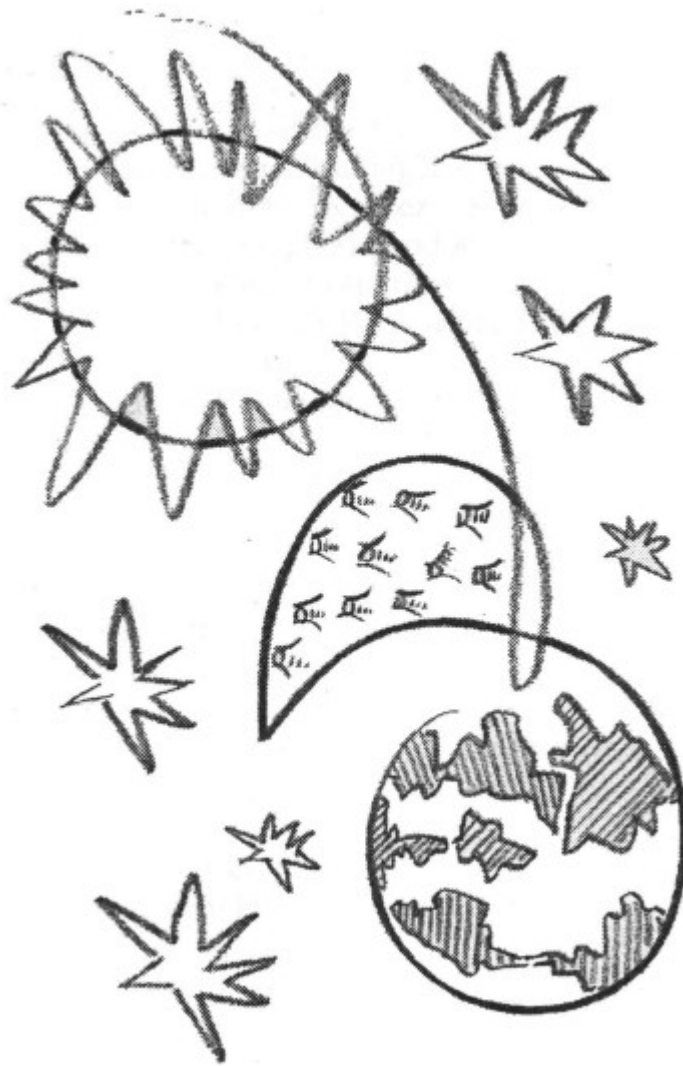
Eddig három kötetem jelent meg: *A Hét bőrbe zárt testem*; *Hétszerelmes tenger* és a *Hét X*.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

*A kötet megjelenéséhez adott segítséget köszönöm Panninak,
legyen bár a földben vagy az égben; s mindazoknak,
akik biztatásukkal velem voltak, vannak.*

MÉLYSÉGEINK

NACA NÉNI

(Emlékezés Anyám szülőfalujára: Szentlérántra)

Amikor másodszor harangoztak –
elindult a templomba;
amikor harmadszor harangoztak –
már ott térdelt az asszonyok padjában;
amikor az orgona fújtatója felnyögött
s a gyermekkórus zengte az éneket:
„Im arca borulunk előtted Istenünk...” –
ő az olvasóját morzsolta,
s amikor a szószékre lépett a plébános
és pergette az evangéliumi igét –
ő, az izületcsomókkal vert kezével
keresztet vetett és elgondolkodott:
Isten ellen a héten mit vétett? –
amikor az Úrfelmutatáskor térdre borult,
könnyörgött bűnös lelkéért,

s amikor nyelvén szétolvadt az áldozati ostya,
várta a csodát:
a tömjénfüstből kilépő, vérző szívű Krisztust,
aki az igazságot a szegény lelkek között kiosztja!

Amikor vége lett a misének, haza ment,
s tette a dolgát, amit az asszonynak tennie kellett:
gyermeket nevelt, tehenet fejt, moslékolt,
kapált és markot szedett,
szabad utat engedett éjjelente a férfi-vágynak –
és várta a vasárnapot,
a második harangkongást,
és hittel várta a csodát:
a tömjénfüstből kilépő vérző szívű Krisztust.

FOGYÓ TÜRELEM

Kell, hogy fogyjon a pöffeteg jég –
e minden-rideg fehér már oldódjék;
kell, hogy a ködfalakat szétverje a szél –
értsem: a túloldalon társam mit beszél;
kell, hogy a forrásvíz járja útját cserregve –
adjátok vissza a barátság tüzeit tenyerembe;
kell, hogy rám köszönjön hajnalban a rigóének –
erősítse szívem cifra trilla: találok még emberséget;
kell, hogy virág nyíljon porzás-szerelemre –
régim kamaszkedvvel fütyüljek az emberekre;
kell, hogy végre felizzon a május zöldje –
teríthessem magam a fűre, a földre;
kell! kell, hogy télre jöjjön a nyár –
bennem, körülöttem békesség legyen már!

PILLE GONDOLAT

Az örömben is kutatom a bánatot,
s mutogatom magam, hogy szánjatok.

2007. március 1.

OBSIT

Az obsitot már régen kezembe adták

a haza lemondott rólam: a honvédről! –
s most obsit fenyeget tőletek,
kik érdemtelenül élre törtetek.

2008. június 30.

LÉTVONATON

Az indóházból futó sínen
csattog, robog a szerelvény,
mely hozta – s még viszi –
a már ismert és
ismeretlen tájakon át
életem történéseit –
s ott – ki tudja hol, mikor –
a kazán tüzétől feszülő gőz ereje
még repíti lét-vonatom –
s ha majd csikordulva jajognak a fékek
akkor...
akkor már végtelen éj lesz.

2006. október 2. - 2008. június 30

HA...

Legyen átkozott minden
HA,
mely kétséget hoz napjainkra;
mely belénk veri a félelmet
s hidat ver a vágy-szivárvány színeiből,
és gránát szaggatta roncsot csinál idegeinkből –
HA,
az útvége a végtelen semmi:
termő csíra és döglött mag,
szakadék és fullasztó felhőverő csúcs;
HA
gyűlölet-dögvész pusztít közöttünk,
túrva maradnánk, és menekülnénk innen,
de gyávák vagyunk –menthetetlenül,
s mint a csiga, csak mászunk,
soseszállunk!
Legyen hát átkozott a
HA,
melytől mindig, minden
önmagába visszatér!

1972-2008. május

BETŰCSEPPEK

A szellemeket riasztó
kakasszó előtti csendben
a fehér, szűz-papírlapra
feketén szemerkélnek
gondolataimat láttató
betűcseppek arról,
hogymiként fékezhetném
a múlt idővel együtt vágózó
maradvány-életem.
De hiába a válaszkérés,
mert a talán jaj-falán
régóta megtörik a fény,
s a papírra terített
torzszülötteim' elnyeli a mély.

2007. február 16.

SZERENCSE CSILLAGOM

utoljára
Anyám szorította
soha nem látott kezébe,
s akár a vénséges Idő
mely Tőle is visszalopott vagy hatvan évet
zsugorin magával vitte.

Meglehet:
jussomért ugróm
hold-messze mélyre,
s csillagom
felhozom
a fényre.

MÉLYSÉGEINK

(Szepes Erikának)

Amikor azt hisszük,
magunkat már egészen föltártuk,
egy pillanatnyi hangulatnak engedve
újabb és megint más arany-émlékre bukkanunk
s a mélyből felszínre hozott történeteket
gondolataink érintésével hasítjuk,
bontjuk, vágjuk és újra, meg újra föltépjük
létünk ördöggolyó burkait,
hogyan azután
önként
kitárulkozzunk a világnak!

2006. június 3.

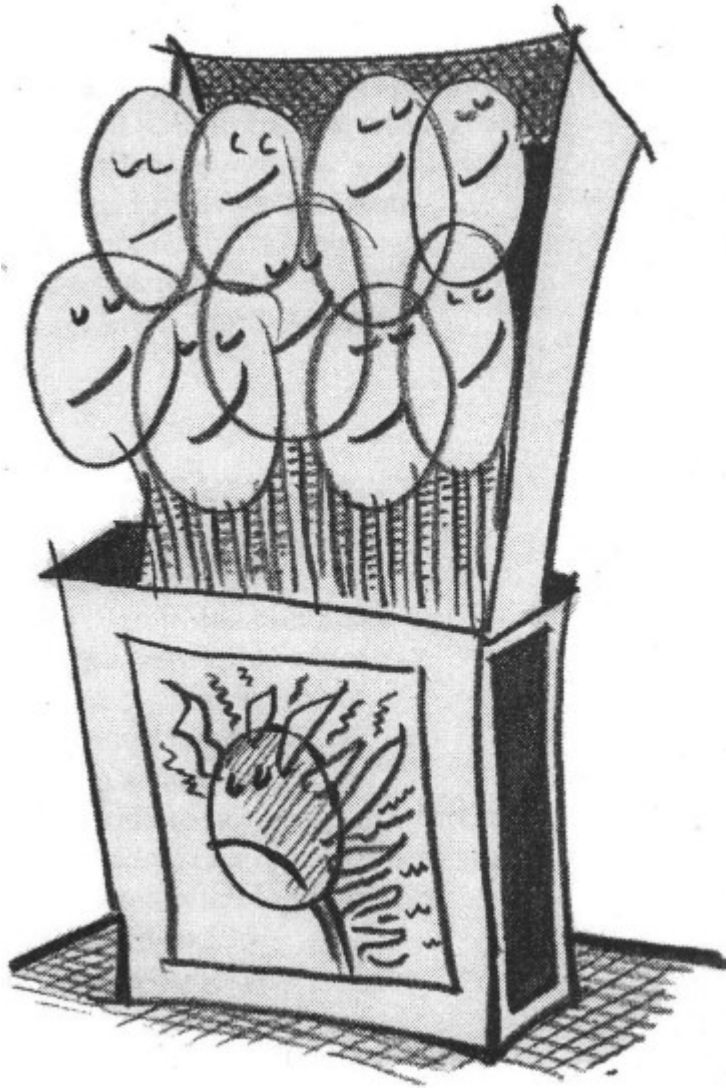
A VAS

A tűztömböt formázó sújtó-kalapács földet rengető ereje és
a testből a bőrre kibuggyanó izzadság gyöngyei ölelkeztek
a fojtó és mindent betakaró gőz-köd sűrű leple alatt – így
szülte a munkaszerelem a földet hasító ekevasat, a gépeket
és az erőt ami az-embert fény csodálóból nemcsak Holdra-
vágyóvá
tette – de már a végtelen égre tör!

2009,

március 2.

PERC SZÖVEVÉNYEK

PERC-SZÖVEVÉNYEK

A percek kifutnak kezeimből,
s az órák végtelen szövetévé válnak.
Perc, óra s már ismét szövődött egy nap
de lám,
ma még semmit sem tettem hasznosat!

2007. február.

GYUFÁK

Csendben fekszik sok-sok apró szál:
kéz és láb nélküli hetyke, hős legény
harcuk rövid és kemény –,
mert egyet rántva a dobozon

fejük lobban:
és sértett szívük
szivárvány lánggal eldobban.

CSENDGYILKOSOK

Már az ébredéskor
ránk köszöntött a hajnalkék-ég
s mintha béke lenne réges-rég,
hosszan ölelt bennünket
a vasárnapi csend –
mígnem a sarki kávézóból
bugyborékoló nevetés-gejzír tört fel
és kontrázott rá a csendgyilkos
a fölénk telepített légifolyosón
messzi-útra szálló –
repülőgép dübörgése.

2009. szeptember 19.

ŐSZ

A nap még arany sugarával simítja,
meleg levegő-paplannal takargatja
a télre készülődő várost,
de másként lesz ez nemsokára,
ha majd minden ablak bezárul
s a reggeli fény csípős fagyot bámul,
mert hallom már:
az utca kövén a széltől sodródó falevelek
lépteim nyomán meg-megreccsennek.

2007. december 1.

HÓ

A gyermek kiált:
hó...hó...hó...
hógolyózni
hű de jó!
A hómunkás gondolja:
hó...hó...hó...

pénz lesz, de jó!
A síelő örül:
hó...hó...hó...
suhanni de jó!
Az autós mordul:
hó...hó...hó...
vezetni nem jó!
A vetés várja:
hó...hó...hó...
takarónak de jó!
Én úton vagyok
s szüntelen kavarog a
hó...hó...hó...
ez így nem jó!
Tőlem messze gyógyítanak,
rohannék Hozzád, de a
hó... hó...hó...
utamat állja, nem enged!
De lásd, míg jég-darabokként
ide törnek a szavak-
velem vagy!
EZ ÍGY JÓ!
Még akkor is,
ha nap-estig hull a
hó...hó...hó...!

1963-2006. december

TAVASZVÁRÓ

Olvadjon körülöttünk a jég,
bújjon már a hóvirág
nézze, milyen a kinti világ –
s az ibolya is kéküljön,
a nefelejcs is tavaszra készüljön;
fákon a rügy köszöntsön rügyre,
és az ágak között a szél – a fürge –
nyargaljon szerte-szét füttyülve.

2006. október

BÚCSÚZIK AZ ÉJ

Milliárdnyi ékkövel hímzett
égpaláston

még egy utolsó
hullócsillag-intéssel
búcsúzik az éj –
s a kelő, gyengefényű Nap
sugarával – ébresztőn –
arcomon matat.

2008. október 27.

NÉZELŐDÉS ÉBREDÉSKOR

A hajnal lassan úzi az éjt,
és messze,
ahol az Ég olvad a vén Földdel egybe,
a kelő Nap rózsá pírát fest
a kéken tündöklő égmezőre,
s a kert fűvére rátelepednek
a gyémánt-csillogású harmat cseppek.

2006. október 29.

HOPPSZA-HOPPSZA

Hegedű sikkantgatja a dallamot
s rá a bőgő brummogja a kontrát –
összefogódnak,
táncra perdül a lányka
és párja, a sudár növésű legényke:
hoppsza... hoppsza...
keményen csattan, veri csizmája szárát,
hajlik a derék, billeg ritmusra a szoknya:
hoppsza... hoppsza...
forognak, szédülnek
egymás szemébe kapaszkodva.

2006, október 24.

NYÍRFÁK

(Komoróczy-Farkas Orsolya kiállításán)

Ha ott sétálhatnék –

az akvarell erdőben
a nyírfák fehér-csendjében,
ahol az ősz kéretlen hírnökei
a zöld színüket vesztett levelek is
halkabban libegnek a mélybe,
a jövőt teremtő földre –
léleknyugtató békére lennék.

2008. szeptember 29-30.

ELŐADÁS

Álmosságtól húzott szemmel
szorgalmasan ákom-bákomolnak
a hallgatók,
és csak a mélybe zökkenő fejek
biccentenek helyeslőleg:
„No, mily' igazat szolt az előadó!”

ÉRVIZSGÁLAT

Miként a testem
vérútjai szűkülnek –
úgy keskenyednek
a számomra még
bejárható lét-útak.

2010. november 14.

LÉTJELENTÉS

LÉTJELENTÉS

Még vagyok!
Nincs hát miért lázadnom!
De a bennem felhalmozódott
„felháborító”-k
megölnek,
ha nem szólhatok.

2009. november 9.

ÉLŐ HOLTAK

(1956-ban kétszázezren elhagyták az országot)

Te, vén, acsarkodó Föld állj meg!

Te, feketén gomolygó felhő takard el
a Hold fényes korongját,
hogy ne kísértsen tovább ott
a Feketemetsző víztükrében...

Válj semmivé kutyák babonázója,
vagy hallgass a könyörgő imaszóra:
Istenünk, oltsd el a Föld lámpáját,
hogy az ellenséges lapulók ne lássák
míg hosszú sorban némán, bukdácsolva
elvonul az élő-holtárnyak hada...

Szívük ütemre ver, csak testük vánszorog –
s tízezzrel átlépnek a határon a magyar vándorok...

(Rábaszentandrás, 1956)

TÁRGYI TÉVEDÉSEK

*Az ellenőrzésre küldött cikkeimhez levelet mellékeltem:
„Tisztelt Hölgyem (vagy) Uram!
Ha a mellékelt cikkben tárgyi tévedés van,
kérem javítsa ki.”*

Szülőanyám tárgyi tévedése volt:
hiszékenysége,
hogy Ő nem eshet teherbe;
és az is tárgyi tévedése volt,
hogy én leszek a mágnes,
mely holtodiglan hozzárántja a férfit,
akit csupán az ágy-szerelem hevített;
tárgyi tévedés volt a törvény:
gyermeket kell nemzeni,
mert csak így lehet népet, hazát menteni;
és tárgyi tévedés volt a hit,
mellyel szüléink lobogós kedvvel
„szőtték a selymet...”
s vörös csillagra cserélték a keresztet;
és tárgyi tévedésünk volt,
hogy a csillag leveréssel
újra lobbanthatjuk a hit lángját;
és tárgyi tévedés az,
hogy a megtartott hazában
nem lehet büntetlenül
álarcot cserélni,
múltat áthazudva
egymás szemébe nézni!

2007. június 26.

ELŐSZÖR MI MENTÜNK ODA – NEM ŐK JÖTTEK IDE

(Visszakérik Jány Gusztáv tábornoki rangját.)

Ezreket és tízezreket
vittek a csattogó szerelvények
s amíg a mozdonyok dohogva,
Napot takaró füsttel vonszolták
ismeretlen tájakon a vagonokat –
harsányan zengett a dal:
„Nincs oly magyar, aki a muszkától félne...”

jaj! először mi mentünk oda
s nem ők jöttek ide!!! –

s mire véget ért a harci nóta,
ott feküdtek, vacogtak, fagytak
az árkok mélyén a hó és lövedék zuhogásban –
és – tudjuk – napiparancsal magukra hagyott
tízezrek
csináltak hátraarcot, fordullak vissza,
s egymásba kapaszkodva vonszolták magukat
parányi reménnyel a lelkükben:
egyszer még...
egyszer még
haza érnek,
a halál végtelen mezejéről...

És akik már sohasem!?

Szeressétek, vigyázzatok rájuk
ha vagytok – minden égi szentek!

2010. december 23.

HALLGATOM A HÍREKET

Még csak lobbannak a lángok,
de az uszítók serényen tapossák
a gyűlölet-fujtatót,
és mire ocsúdnánk,
már nem lesz időnk a rémületre –

megint ember-pernyét kavarhat a szél.
És bennünket, véteneket
akkor se fog meghallgatni
sem Jézus, sem más Megváltó,
mert az ordasok üvöltésétől retteg,
süketül majd megint e földi és égi világ.
Segíts hát, Istenem, te minden léten felüli,
de ne nekem, hitetlennek,
hanem Kisannának adj erőt!,
hogly oly tiszta maradhasson,
mint az érintetlen hó;
hogly el tudja viselni:
nincs más út,
n i n c s m e n e k v é s,
mert arra születtünk,
hogly egyformán tudjunk szeretni, gyűlölni
és jaj! oly könnyen ölni!

HA ÍGY TOVÁBB!

Én, és ti többiek!
Világra katapultált földiek,
a percek futószalagján álló
felsőbbrendű lények,
a mindenség Bábelének
halomba hajított téglái,
meddig érezzük
a vészfék rideg vasát?
Meg tudunk-e még állni,
görcsösen markolva
a holnap ejtóernyőjét,
vagy némán,
a tőrés katonás fegyelmével
haladunk a feszültséggel töltött
kondenzátorok pólusai között
várva a pillanatot,
a fényívet,
mely átszúrja a magmaszívú földet
és az elszabadult indulat-sugarak
bennem és benned
mindent megölnek!?

TŰZ A KOSSUTH TÉREN

(1992. április 3.)

Az a gravitáció,
mely gyenge volt, hogy megállítsa a kannavivőt;
az a kanna,
mely nem szabadította ki magát a marok szorításából;
az a benzin,
mely fehér-húvösséggel ömlött a testre;
az a kéz,
mely vasfegyelemmel hajtotta végre a gyújtó-parancsot;
az a fáklya,
mely ott lobogott a téren, az est magány-csendjében
intés azoknak,
akik még nem markolták föl a kannát,
akik még nem álltak a benzinzuhatag alá,
akik még nem lobbantották fáklyatestüket,
de kiadhatják maguknak a parancsot:
szikrát csiholni a gyufa dobozán!
Már holnap!,
mert a kétségek oly korát éljük,
amikor minden, még ez is megtörténhet velünk.

OSTROM

A Körúttól a Futó utca messzeségének védelmében,
lakásunk erkélyén hallgatva a szirénák vijjogását
rezdül bennem a félelem és elevenednek az emlékek,
mert nem tudhatom:
időben jut-e majd céljához az életért rohanó mentőautó;
hogyan a lánglovagok a pusztító tűzhöz vágtatnak-e;
hogyan a rendőrök gyilkosok, rablók, közrendet szétverők
megfékezésére követelnek-e sietve szabad utat –
csak azt tudom, hogy félek,
mert a képernyőn látom,
hogyan a felszított és elszabadult indulatok
mint törnek ki kőzapor-zúdítságba,
s mint lobbantanak lángot, forradalmat kiáltva,
és süllyednek az előbb még zászlót lobogtatok –
a szabad rablás mocsarába.

2006. szeptember 18-19.

2006. SZEPTEMBER 18.

Hiába a szándék,
hogyan fotelban, könyvvel a kézben

test és lélek pihenjék,
mert járni kell,
hogy a kötött inak semmivé ne váljanak;
menni kell,
hogy az izom kötegek ne görcsöljenek;
fönlátni és lépni kell,
hogy a balsorsot már megéltek
együtt tudjanak tenni a még jobb sorsot álmódókkal,
hogy lélekben és erőben egygyé forrva
a politika-pokolgép-robbantók kezét
oldhatatlan gúzzsal még le tudjuk kötözni!

LÉLEK-BÉNÁN

Gyógyulást sem remélve
lélek-bénán élek
e körülöttem nyüzsgő,
létfenntartó ösztönnel áldott,
s kenyérharcba fulladt világban!

MEGVÁLTÁS

Gyermekkorom imáit elfelejtettem,
és a hit-virágaim is gyommá lettek
az évek múlásának árok partjain –
s az egykori esték csendje
káromkodás-zajjá vadul
hallva a létünket romboló hír-bábeleket;
s érzem: gondolataimat
miként mérgezi óráról-óra
a politikai gyalázkodás,
melyből naponként megváltást csak az ad,
ha végre éjfél után belezuhanhatok
a szakadék-mély álomba.

2007. március 1.

KIÁLTANI...

Kiáltani kellene!
De csak tátogok
akár a hal

a jégpáncél alatt.

2011. április.

ISMÉTLŐDIK A TÖRTÉNELEM

Aki – RENDEZŐ – karszalagot kap, az rendezheti: hová állhatunk; ülhetünk; meginthet, hogy maradjunk csendben; most menjünk, álljunk, maradjunk; – ajánlatos nekik szót fogadnunk!

Aki mindig viselhetné, de nem teszi, hanem, mint bűvész a kalapból a nyulat: táskából, zsebből az – ELLENŐR - hímzésű karszalagot kihúzhat s jegyet bérletet követelhet; járműre szállni e nélkül nem enged, de onnan leszállíthat bennünket!

Aki – TESTÜLETI JELVÉNNYEL ELLÁTOTT SAPKÁT – kap, az már magasra tartott fejjel tiszteleg, s nekünk lehajtott fővel kell tisztelegnünk neki!

Aki a sapkához – EGYENRUHÁT – éppen fekete inget, nadrágot, lábszár közepig érő bakancsot) kap – az már parancsot osztogathat; teljesítésére – akár rúgással bízathat!

Aki pedig az egyenruhához – FEGYVERT – : tört, pisztolyt, géppisztolyt, s esetleg nyomatékul kézigránátot is kap, az természetesen parancsra, vagy akár saját meggyőződéséből és persze csak a magáénak tartott „Szent Haza védelmében” lefoghat, vallathat, perbe foghat, börtönbe, lágerba, gettóba zárhat és megint „a Törvény nevében!” felkoncolhat, felkoncol tathat bennünket...?!

2007. augusztus

12.

NEKÜNK HÁTTAL

(Fénykép a Népszabadság
2009. november 19. számában)

Nekem, nekünk háttal –
a nem látható vezénlyöt követve,
zárt alakzatban vonulnak előre
a simogatást, csókot érdemlő
kis gárdisták.

Vigyázzba feszülő felső testtel s nyújtott kézzel

és nem látható, – de képzelem –
gyermekien tiszta, nyílt tekintettel,
s mindenre befogadó aggyal
tanulják, követik apáik, anyáik szavát:
kit, miért s hogyan kell zsigerből
utálni, gyűlölni... gyűlölni!

2009. november 25.

Fotó: Szabó Bernadett

MIÉRT HITTED?

Mit tennél?!
JESU rabbi,
ha – minként Lázárt Te –
holtadból most magadat
támasztanád fel,
s köztünk járva
mentségünkre mit mondanál,
hogy ismered már
a tőled számított idő történéseit,

hogy szeretet szándékos mivé lett?
Nevedet gyűlöletzászlaira tűzve
szálltak harcba a hitbe vértettek –
milliókat vetettek börtönbe,
törtek kerékbe, feszítettek kínpadra,
s ítélték az aranyszájú egyházvédők
nap-mint-nap hittársaikat tűzhalálra,
protestánsok ezreit rabgályára,
és tudjuk, miként öltek
keresztesek a keresztért
- a bűnt bűnre halmozva – soroljam még?
Jaj! Jézus messiás! Miért hitted, hogy
jobbak lesznek a Golgota-utadon Téged követők,
hogy megértik bűnmegváltó halálod –
mert lásd: megint visszájára fordult a világ –
gyűlölet-vértbe bújt magyar testvérek
magyarral megint össze nem fémek!

2008 december - 2009 január

JÖJJÖN EL

Jöhetne már újra
Jézus, Mohamed, Allah,
vagy bármelyik megváltó
béklyózni a robbanó szerkezetet
készítő kezeket!

2006. október 2.

BENNE HISZEK

Én a názáreti Jézusban hiszek! Az ember fiában, aki anyja
emlője után nyúlt, ha az éhség keserűje kínozza. Benne
hiszek, aki kisgyermekként éppen úgy sírt, toporzékolt, –
mint hajdan én, te, s mi mindannyian – ha nem teljesültek
földi vágyai. Neki hiszek, aki hitének erejével ragadott
kötélből font ostort s kiverte a templomból a kufárokat!
Jöjj el hát újra és tedd amit kell, mert most nem az öröm-
bódulat idejét éljük; nem a tiszta ábrándozások kora
köszöntött ránk – hanem Júdások járnak közöttünk, akiknek
tigrisvérszomj tágítja szájukat s hazugságfertőt csókolnak
arcunkra.

2008. november 2-4.

KÖRMENET

Amikor felállították a keresztet
rajta Jézus felfeszített testével –
bevégeztetett!
Akkor a nyugvás békéje ölelte magához
a megfeszítettet.
És íme most, szombat napján
amikor a tömjénfüsttel átitatott zászlók is
útra készülődnek:
jelképei lesznek a délutáni körmenetnek, –
emlékezzünk megint a feltámadt Megváltóra,
de, zsolozsma helyett Babits szavait morzsolva:
„Ó, béke! béke!
legyen béke már!
Legyen vége már!”
Legyen erőnk a szögek kihúzására,
amivel magunkat is felfeszítettük
és feszítjük ma is –
a gyűlölet keresztjére!

2009.

DAL

„Hazám... hazám, te mindenem....”
Zeng a dal, rezgeti a termet,
s fent
a lámpák fényudvarába tévedt legyek
légtáncba kezdenek
feledve a szárnyat csonkító fénymeleget...
Jaj!
„Hazám...hazám, te mindenem...”

2009. október 18.

ÚJ VILÁG

Teremtő Isten! pirulnod kellene,
mert mit tettél azon a bizonyos

hat napon?

Ó, igen! Világot teremtettél –
s ím a hetedik napon máris pihentél,
és nem gondoltál arra, hogy egyszer
még munkára górcsőit kezdeddel
gyémánt-ragyogásra csiszolt Embered –
tanulván Tőled ezt-azt, rajtad úgy lépett át,
hogy magának nem adott hat napot –
csak huszonnégy órát! –
és máris új világot teremtett!?

2010. július.

ÉS KIHIRDETETT...

Miként Mózes felmutatta népének
parancsolatokkal a Kőtáblát –
Ő úgy rendelte nekünk:
falakra kell akasztani
a nemzethez szóló
együtműködési ígéket!

2010. július.

HÉTMÉRFÖLD

Mint a célra suhanó nyílvessző;
mint a gyémánttal hasított üveg-él;
mint a papíron „A”-tól „B”-ig feszülő vonal;
mint a repülő után égre-fagyott kondenzcsík;
mint a homlokon halál-pontot jelölő lézer nyaláb
oly makacsul, egyenesen akartam
életem hétmérföldjét meglépni,
s az útról nem volt szándékom letérni.
És hittem: lehet mindenkor, mindenkivel
szemtől-szembe nézni,
soha senkitől nem félni –,
de nem lehet, mert utamat állják,
gáncsot vetnek a gonosz ostobák!
S hiába a lélek-vetkőzés, kérés,
a szemből nem érkezik
semmi válasz a szembe:
mert a lecsukott szemhéjpáncélon széttörték
az egybetartó akarat vonalakat.

2008. február 8-18.

MINDENEMMEL

Nem akart születésemmel;
magamra hagyottságommal;
szülőanyámat kereső bolyongásaimmal;
vágy-magvát hullató férfi apa-tagadásával;
születő és magvába halt vágyaimmal;
időről-időre megvívott apró sikereimmal;
akaratlan tehetetlenségeimmal;
gyávaság futamodásaimmal;
engemet szeretők cserbenhagyásával;
magamat is gyűlölő lét-megalkuvásaimmal
elvek közötti magányos eltévedéseimmal;
a mindent elvesztés félelmeivel –
itt maradtam
e 93000 négyzetkilométernyi hazában!
Itt maradtam
lelkiismeret-harcaimmal együtt –
magyarnak!

2007. január 01.

AZ ELMŰLÁS STÁCIÓI

Fotó: Balog Géza

Lehet, nem akkor sírunk mikor a végső búcsú perceit éljük,
hanem amikor magunkban is megértjük, érezzük, miért
kellene – kell! — őt siratnunk örök elvesztéséért!

2010. március 07.

SIRATÓ

*„...és bocsásd meg a mi vétkeinket
miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétőknek...”
(Miatyánk)*

Ülhetnének mindketten egy korsó sör társaságában
a nyolcadik kerület valamelyik kocsmájában,
vagy kint az őszi napsütésben a tér egyik padján;
múlathatnák az egymásra szánt időt –

közben bámulva mind az arra járó nőt,
 gyönyörködve feszes mellük villanásában,
 feneküket ringató, vágypiszkáló járásukban;
 beszélgethetnének boldogulásukról, magukról,
 az asszonyról és persze a gyerekekről;
 az otthoni és az idegen tájakról –
 s nehezen törve az idegen szót,
 akár kézzel jelezhetnék a ki nem mondhatót;
 nézhetnék az épülő, és már kész házak rendjét,
 és vitatkozhatnának az életről: kinek mennyit ér;
 a szülőföldről, a hazai tájról,
 a Szibériában honos szépséges fehér-foltos nyírfáról,
 és dicsekedhetne a mi fiunk az alföldi végtelen kék égről –
 ha akkor...

ezerkilencszázötvenhat októberében
 nem fordul be a tank a szűk Práter utcába,
 s a parancsot teljesítő közkatona:
 Gennadij lövegkezelő nem ad le lövéseket –
 és István, a szabadságharcos, saját parancsát követően
 nem hajít benzint a tank motorjába –
 ha itt, a temetőben, egymástól alig lőtávolságban
 nem lenne két sír, beszédes kőtáblával:
 „Gennadij Uljanovics közkatona: élt tizennyolc évet.”
 Fényt vesztett Krisztus-ikon alatt
 göcsörtös anya-kéz tétován matat
 egy gyermekarcú katona fényképén,
 és sírásfolyam fakad melle mélyén,
 s közben hangtalanul mozdul a szája:
 „Krisztusom! Miért, miért adtad,
 s tőlem idő előtt vissza mért ragadtad?!”

„B. István, hősi halott, kapott az Istentől huszonegy évet!

„Szűz Máriám, Jézus anyja,
 Te, aki láttad fiad szenvedését a kereszten,
 s tartottad öledben halott testét –
 és most és mindörökkön ott vagy az Égiek között,
 Te vagy a tanúm,
 hogy amíg élt, minden anyánál jobban szerettem
 s míg élek hangtalanul siratom gyermekem...”

*

Fegyvert fogni, vívni élet-halál harcot
 magunkért, szerelemért, elvekért, hazáért
 lehet akár a pillanat döntése –
 de emlékezni
 a vajúdás kínjára, a felsírás örömére,
 és átélni az elvesztés gyötrelmét;
 túrni a lélek harcát:
 a lázadás és megbocsátás között;

és várni!
Várni a fájdalomtól szabadító halált –
arra csak Ők képesek: az Anyák!

2007. március

VONZÁS VÉGE...

Vonzás vége–
Földzuhanás a semmibe;
és Nap nélkül
jéggé dermed az élet –
úgy vagyunk mi is együtt
emberek –
elevenen halálra ítélték.

2008. október 14-17.

NOVEMBER NEGYEDIKE

Már az anyaméhben
kísértett a magány:
két év sem kellett –
eltemették tőlem
Szülőanyám!

TÉLCSENDBEN

Télcsendben, meztelen ágak között
messzire rohannak a hangok:
éjféli misére hívnak a harangok,
zeng a kórus, zúg az orgona:
alleluja... alleluja...,
de kint,
a széljárta dűlőúton
fagytól zizeg a pléhkrisztus,
jeges esőtől vert, sebzett melléről
a szív-festék-vére elfolyt
és belesápadt arca
a magány-fájdalomba!

2007, január

IN MEMORIAM RÓNA VIKTOR

(1994. január 17-18.)

Elolvastam a napilapokat.
Mindenki mindent elmondott
Rólad.
Nekem csak ennyi maradt:
örökre most veszítettelek el –
régén elveszett barátom.

KOCSMA A TEMETŐ MELLETT

Alig egy órája mondták el
könnyek között
az Áment!
Most
pörköltet zabáinak
ázott galuskával,
és habosán mosolyognak
a fehér abroszra buggyanó sörök...

A halott – már nem szegény! –
még ha két sztori között
a „jaj istenem” is felböfög...
Ő mindenkinél gazdagabb!
Tudja már,
hogy a „nem ismert tartományban”
van-e habja a sörnek,
íze a pörköltnek,
illata a virágnak...

TELEFONBESZÉLGETÉS HELYETT

Élő lelked nyughatatlansága
de sokszor bolydította
méregre, sértődésre, haragra
barátságunk óráit, napjait
s íme most, hogy mindennél
csendesebb lett körülötted a csend,
hiányzik az esti telefon beszélgetés:
a mindenért elégedetlenséged,

káromkodásaid a világ ellen,
vagy ritka dicséret-gejzír kitöréseid –
és megint a testi fájdalom jajdulásaid...

Földanya – ott a hegybékeességében – fogadd be,
őrizd, véd meg minden ártástól
Judit holt lelkét!

2011. május 22.

AZ ELMÚLÁS STÁCIÓI

PAMÓT MEGMŰTÖTTÉK

Engem körbefont a csendes öröm,
hogy készülődhetek hozzád a kórházba,
az ég pedig mennydörögve oly zokogásba kezdett,
hogy rémület telepedett az amúgy is
kétségek között vergődő lelkemre:
miként jutok így ki a város peremére.
Mégis, parancsolva magamnak: indultam.
Néztem semmi-gondolattal a házak sorát,
hallgattam a huszonnyolcas villamos
induló és fékező s megint induló szusszanásait,
míg végre, majd órányi kanyargó mászás után
ott állhattam az intenzíven, ágyadnál.
Te, még ha résre nyitott szemmel is,
rám csodálkoztál
a létedet figyelő mérőeszközök, csövek,
halmaza között s kérdezted suttogva:
– Hogy kerülsz ide?
– Tudni akartam miként vagy itt,
ahol a múltó percek mutatója is
csak lábujjhegyen lépeget,
hogy ne zavarja műtét utáni gyógyító álmaid.

2011. június 2-7

SEMMIVÉ LETT A TEST VALÓSÁGA

Ha majd a vízcseppekkel szerte repülő tested porát

Istenként marokra kaphatnám,
tenyerem melegével újra élesztenélek –
s megint együtt mehetnénk
a csarnokba vásárolni...

De térdre rogy a szándék:
hogy Veled járhatnék újra,
mert semmivé lett a test valósága
s nem lehet enyém semmi más,
mint negyvennyolc éven át gyűjtött
közös emlékeink maradandósága.

2011. június 9-11.

ELSŐ REGGEL

Kész a kávé!
Asztalon már a kenyér, vaj, felvágott,
de hiába füttyülöm az ébresztőt –
a reggelihez már mind örökkön
Nélküled kell az asztalhoz ülnöm.

2011. június 10.

POR A PORRAL

Siattól e-világra
a terhesség
hetedik hónapjában
születtél –
és így rohantál
két nap alatt –
a halálba!

És mind,
ami Benned volt:
– türelem, türelmetlenség,
lágyság és konokság,
tehetség és tehetetlenség,
és szerelem és szeretet –
testeddel semmivé égett,
hogy azután:
por a porral
mindörökkön
egymásé legyen!

2011. július 10.

MÉG NINCS FELELET

(„Nélküled-csend téblából a szobában...”
NÉLKÜLED címmel –vers
a Hét bőrbe zárt testem című kötetemben)

Most aztán igazán csend
a Nélküled csend,
mintha a nyelv nélküli
harangot verném félre,
híve,
hogy a test nélküli lelked
vissza jött –vagy jön ? –
s vigyázza kétségekkel rakott
lelkiismeretem:
hogy megtettem-e mindent
itt maradásodért,
vagy az első, igazi indulásodkor
elengedtem a bennünket együtt tartó kezed?
Még nincs felelet!
Csak most igazán csend lett –
a Nélküled csend.

2011 augusztus 6.

FARKASRÉTEN

Immár ide:
Jutkához,
anyámék sírjához
és Jásdi Sanyiéhoz is
egyedül jöttem;
s hiába hallok
lépéseket mögöttem –
nem Te vagy!
Csak a hangok,
a koppanó lélek-hangok
kísérnek mindenütt.

2011. augusztus 19.

KIÁLTANI KELLENE

Megint itt vagyok
a szóróparcellatéren,
ahol a vízoszloppal
magasra emelkedett
tested por maradéka
- a gravitáció parancsára –
alázuhant az is a virágágyásra
s most béna mozdulatlansággal pihen,
és néma csendesség lapul
a színek tarkaságán
meg a füvek vigyázzba álló szálai között –
de a légen át hallani lehet
a rohanó kocsik, zajgó villamosok
s mind az élő zajok szüntelen zsidongását..
én is csendben ülök a padon,
pedig kiáltani,
jajongani kellene Érted!

2022. augusztus 20

Fotó: H. Tóth Maja

KÖNYÖRGÉS ANYÁIMHOZ

Margit anyám!
Te, aki bűnödet
vitustánc haláloddal
megváltottad,
ott vagy a mennyekben
- mert hiszem,
a szerelemben
megesett anyák,
elnyerik az Isten bocsánatát –
vedd le vállamról
bűneim terhét
mielőtt az Úr előtt
megjelennek –
hogyan egyenesen állva
nézhessek a szemébe
a végítéletre várva.

És Te is,
bár terhe méhednek nem voltam –
Aranka anyám!
mikor az Úr előtt
hibás tetteimet rejtő
lelkiismeret-gyolcsaimat leoldom –
légy Te is közben járóm,
– miként amíg épp aggyal éltél
s engem minden gonosz ellen
erődön túl igyekvően megvédtél –
mert mint gyermek koromban
az esti sötétben félttem,
úgy didereg most is vénülő létem
az égi igazságszolgáltatástól.

2007. november 3-4.

LESZEK ÖRÖK SZERELMES

EL NE HAGYJ

(„Mannámnak”)

Éjjel és nappal!
Éjjel és nappal...
Éjjel az álmok kuszaságában,
Csengetések riasztó, éles hangjában,
Kapualjunk maró léghuzatában,
A hazatérő lakók néhány szavában
Velem vagy...
El ne hagyj!

Éjjel és nappal!
Éjjel és nappal...

Nappal, a város élő zakatolásában,
A munkában, a magnók izzó csöveiben,
A felvett szövegek meghallgatásában,
Munkatársaim vitatkozó kedvében
Velem vagy...
El ne hagyj!

Éjjel és nappal!
Éjjel és nappal...
Mindig és mindenütt, a féltésben,
A konok férfivágyban, e testben,
Az óra ketyegésében, a szeles éjfélben,
E versben, és minden bolond tettemben
Velem vagy...
El ne hagyj!

1962. december 12.

ROBBANÁS

Atomrobbanás volt az a szerelem –
emlék-sugárzásod ma is éget!

2009. február 15.

TÉGED SÚLYTALANNÁ TETT A BOLDOGSÁG

Kilopva magad az alvó város rengetegéből,
a hajnal-köszöntő égnek törtél
a fémcsontú madárral,
s a süppedő ülés karfáját markolva
már érezted a tenger illatát,
a testet borzoló friss szél ölelését...
Téged súlytalanná tett a boldogság –
engem a félelem gravitációja
vaskezeivel a földre kényszerít,
és elnyűtt mankóimmal: a szavakkal
bicegek soha-vége-nincs utamon,
koldulva alamizsnáért:
egy mosolyért,
egy pillantásért,
egy hozzám hajított gondolatért, –
de turbó-motorok üvöltése
elnyomja a szavam...

keresem a gép nyomát –
eltűnt, nem találom...
feltekintek a végtelen égre
s míg tovább lépek,
nevedet morzsolom fogaim között.

ÉN, TE, Ő!

Én szerettelek!
Te nem!
Ő mindent megkapott!
S ÉN, TE, Ő
együtt lépünk
az értetlenség
pergő dobjai között,
s állunk nyitott szemmel
a nyelvek
kivégző osztaga előtt.

VERGŐDÉS

Eretnek akarattal
hittem,
hogymegyszer
szétszakítva
a gravitáció szálait
Veled szállhatok...
de a szárny:
a könnyű csontú –
vasat hasító
acsarkodásom lángjától
megégett,
s nem maradt más hátra:
égett-szárnyú gépbe kellett szállni –
éjtőernyő nélkül
katapultálni...

HELYETTED ÖLELŐ

Meredt sörényű, szélbe horkanó,
tüzet fújó táltos paripák utódai:
szilaj vágtaiba szédült habos szügyű lovak,

legyetek hozzám ti irgalmasak!
Csillagrúgó patáitokkal tapossatok szét
és borítson be, fogadjon magába a por:
a helyetted ölelő.

CSAK EGY VOLT

Magadhoz ölelsz,
s szemedben a csodaváró fénnel
szeretnél hinni a „feltámadásban” –
hogy részünk lesz az egymásra találásban.
De Jézus csak egy volt és Lázár is,
a holtából feltámasztott,
és azóta sem érkezett újabb utazó
arról a messzi, még ismeretlen tájról,
hogy beszéljen, hitet adjon:
feltámadásból.

HIÁBA

A rólam őrzött
és az emlék parazsával
melengetett álmaidat,
mint vak-testű bomba
már leromboltam.
És hiába próbálsz éleszteni
szerelmes furfangjaiddal
egykori magunkat;
akarod újra magasba emelni
képzeleted bálvány-köszobrát,
mert a szerterepülő idővel
darabokra hullott az is,
csak atomjai hevernek itt
a nap-törmelékeim között.

DISPUTA

Nevezz:
hazugnak, csirkefogónak –
s én mondom:
végtelen jó vagy!
Atkozz –

s én áldani foglak
emlékeimben.

TALÁLKOZTUNK

Tévedve mélyen a késett vallomás rengetegében,
kirakjuk emlék-zsebeinkből az egymást sértő
és mindennek ellenére egymást nem felejtő
szó-köveink sokaságát, hogy ne tévedjünk –
legalább most együtt találjunk a fényre...
megint hallgatunk, csak szemünk beszél,
de tudom már:
Téged megcsaltak szerelmi álmaid,
engem meg az akkori gyávaságom józanít.

2009. február 12.

SZÜLETÉSNAPODRA

A világmindenség
pontja TE,
a világmindenség
pontja Én:
egymástól megannyi
fényév-messze voltunk,
és mégis
a világmindenségpontja én,
a világmindenség
pontja TE,
egymásra találtunk
a végtelenben –
és lettünk:
TE meg ÉN –
a szerelemmindenség
egyetlen pontja!

EMLÉK

Fekete haja úgy csillogott,
mint bányász tenyerén
a frissen fejtett ősi rög –
s ha kibontva kontyát

lebbentette a játékos szél,
olyan volt, mint amikor az égen
fénylő tollú hollók serege száll.

2007. szeptember 4

SÉRÜLÉS

Az est csodája volt:
elém toppant és ott,
a körút egy percre néma lett.

Két tenyerem között arca
égetett, mint a Nap,
mosolya, fogafehérei a sugarak.

Már indult is tovább,
de búcsúzás közben mozdult a blúza:
melle villanata villámütés –
soha el nem múló sérülés!

MINT ÉVA TILTOTT ALMÁJA

Melled
mint Éva tiltott almája –
kívánatos lett,
s tenyerem idegei érzik:
mint kellene lehámozni Rólad
blúzt, szoknyát, harisnyát
és a többi titokrejtőt,
hogy végre láthassam
egész Magad.

2011. április 4.

A MESSZESÉG VÉGTELENJE

A felejtés-szándék
acélpántjának
fémhidege int nyugalomra,
hogy ne keresselek...

Ne hívjalak,
miként öreg apó hívta
kilenc szép szál fiát:
kilenc csodaszarvasát,
mert elrejtett a város sűrűje –
el, a messzeség végtelenje...

2009. június 14.

JÁTÉKA KEDVESSEL

Sítalp a szűz havon –
kezem úgy siklik
kedvesem nyakán, hátán...
majd ujjaim hegye
gerincén szlalomozva hajlik jobbra-balra
és száguld a feszülő dombra
s megáll tétován,
hogyan azután kapaszkodjon
megint föl a vállhoz,
a hajbokor sűrűjébe –
elveszve és veszítve mindent:
léte és bennünket uraló világot –
hogyan végre fölragyogjon
az eggyé válás tűz-csillaga!

2009. október 25.

AJAJ!

Tavasznak bimbót bontó virágai:
ti hiú asszonyok s ifjonti lányok
az első csalogató napsugárnak engedve
szépséges melletek a világnak kitarjátok,
s tenyérynire szabatjátok libbenő szoknyátok
míg én vágyteli zsákkal a hátamon
zihálva loholok utánatok, és mind többször
csak simuló árnyékként borulhatok rátok,
mert rajtam is fog a születési átok:
„Lám te is megöregedtél, enbarátom!”

VÁLLALNÁM

A tilalomfának gyümölcse
mérgező,
mégis lábujjhegyre ágaskodva
lopnam éjszakákon át –
vállalnám
lángpallóssal hadakozó
arkangyal szigorát:
a kiűzetést –
ha érinthetném;
elkárhoznék,
és vele mennék
bűnbe esve
egy új Paradicsomba –
ha Ő is érintene!

2009, április 1.

HOZZÁD

Csoszsanó-merészséggel
indultam feléd –
hozzád!,
hogy bevalljam álmaim ...
de mire eléd állhattam
elfelejtettem, mit ígértek
az álmok,
s az úton elhagytak
a számra készített szavak...
is.

2009. április 28.

VÁRVA

Jöttödre türelmetlenül várva,
az asztaltól az ajtóig
százszor megtette szemem az utat...
de a Neked őrzött szék – jaj! miért? –
most mégis üresen maradt.

2010. február 23.

NAPSÜTÉS

Az Andrássy úton,
az Operaház bejárati lépcsői előtt –
hova a Nap gazdagon szórta sugarait –
égbe emelő túsarkakon
velem szemben O, régi kedvesem jött –
s nekem gyökeret vert a lábam,
mert
akár a karámba zárt csikók,
szabadulni vágytak
a csipkés kosár-tartóba kényszerített
– egykor csak nekem simuló,
szerelemtől duzzadó mellek.

Ó, átkozott, visszafordíthatatlan idő!

2010 november 3.

A KÖRBEN

Benne vagyunk a körben,
összeláncolva járjuk napjaink táncát: körbe-körbe.
Negyvenhárom év-láncszemei fonódnak,
kötnek egymáshoz közel és távol bennünket –
őrzik szépséges és lassan halványuló szerelmünket,
vágják húsunkba a megadás-rendjét,
hogy bármiként is vágyódnánk másra,
ha álmainkban tennék is magunkat szabaddá –
nem mehetünk soha messzebb: a lánc hosszánál.

2005. május 16.

LÉGY EGÉSZEN AZ...

Légy egészen az, aki vagy!
De parányit nekem is adj –
magadból!-
kezed mozdulataiból az intőt,
hogy ne nyúljak a telefonhoz;
szemed villanásaiból a tiltót,
hogy ne mondjam ki:
hiányzol
az est magány-csedjében;
hogy oldást azok a percek adnak,

amikor a vonal másik végén –
Te vagy!

LESZEK ÖRÖK SZERELMES

Az idő-tornyán int a múlás-óra
visszájára kullogó mutatója,
hogy előre kevesebb, mint hátra volt,
és úgy igaz, én is mind többet
forgolódom a voltak között –
érezem, mint leszek örök szerelmes
egyszervolt szerelmeimbe.

2007 február vége

ISSN 1216-18-61
ISBN 978-963-08-2662-4

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2011 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
